

[Kai Moltke.]

min mening fornuftigt, fornuftigt i den forstand, at der i den givne situation ikke findes anden udvej, hvis man ikke vil køre endnu videre ud, og jeg har ikke noget imod, at man tager det hensyn til boligbyggeriet, at man som udgangspunkt for det fremtidige boligbyggeri opstiller en norm på 110 pct. af gennemsnittet for 1964-65. Det er rigtigt og fornuftigt, hvis man ikke vil have en af disse pludselige standsninger, som meget let kan bringe yderligere økonomisk uføre med sig.

Lidt mindre tilfreds er jeg med udformningen af § 2, stk. 1, b, og hvorfor? Først og fremmest fordi jeg her gerne vil have en nærmere specificering, for det er jo et meget sammensat område, der her er tale om. § 2, stk. 1, b, omfatter jo erhvervsbyggeri, fabrikker og også kommunale anlægsarbejder, eller rettere sagt sådanne kommunale anlægsarbejder, der skal belånes gennem kreditinstitutionerne, og det omfatter endelig en tredje kategori: såkaldte tillægslån, omprioritering o. s. v., som intet har med egentlig produktionsvirksomhed at gøre. Min første indvending skal derfor være, at det ville være rart, før man gik videre med denne lovgivning, at få en vis specificering af, hvordan de 75 pct. på disse felter vil blive fordelt. Her mangler vi den økonomiske oversigt over kreditydelsen på de forskellige felter, som vi allerede fra vort partis side efterlyste i november måned og fik løfte om i denne sal. Men det er vel oplysninger, som forhåbentlig kan indhentes i et udvalg. Jeg føler blot trang til at tilføje, at hvis man her tænker på den offentlige sektor som noget, der skal med ind under rationeringen, så må det huskes, at man gennem spareplaner o. s. v. allerede har foretaget en sådan nedskæring, at 75 pct.s reglen vel ikke skal overføres på sådan offentlig anlægsvirksomhed, som er skåret godt nok ned i forvejen.

Det næste problem, som jeg tror rejser sig og rejser sig rent automatisk i forbindelse med inflationens karakter, er den rentemæssige side, for vi har utvivlsomt en vis renteinflation ved siden af kreditinflationen. Vi har vel renteinflation i den forstand, at den høje rente, der betales, gennem afskrivningsregler o. s. v. får lov til at figurere på en sådan måde, at den faktisk

bliver ensbetydende med skattefradrag. Nu er dette jo ingen skattelov; men der er altid en sammenhæng mellem de forskellige økonomiske faktorer, og derfor kan jeg ikke lade være med at henvise også til denne side af sagen.

Endelig er der et tredje spørgsmål, som vel trænger sig temmelig stærkt på, når man overhovedet skal til at tale om at begrænse udstedelsen af obligationer. I Nationalbankens skrivelse henvises der til den meget store risiko for, at kommende prisstigninger eller foruddiskontering af prisstigninger på fast ejendom skal give sig udtryk i låntagning. Her kunne jeg lide i denne omgang at rette det direkte spørgsmål til den højtærede økonomiminister: ville det ikke for visse kategorier af fast ejendom være klogt samtidig med denne midlertidige rationering af udstedte obligationer gennem kredit-, hypotek- og tredjeprioritetsinstitutter at overveje en midlertidig tinglysningsgrænse for, hvad der kan optages af lån i fast ejendom, og i alle tilfælde begynde ud fra, hvad disse penge skal bruges til? Nationalbankens beretning giver jo meget tydelige fingerpeg om, at disse lån benyttes til andet end rationalisering af landbruget og egentligt byggeri. Derfor ville en sådan grænse — hvor vi nu har stillet ejendomsskatterne i bero, om jeg må sige det sådan — hvis man vil undgå inflatoriske udsving, vel passende kunne kobles sammen med en vis øvre grænse ud fra vurderingen, sådan at der sættes grænser for, hvad der kan optages af lån på dette felt.

Der er mange andre spørgsmål i forbindelse med dette lovforslag, som det kunne være rart at få sagligt økonomisk underbygget. Såvel den højtærede økonomiministers bemærkninger som skrivelsen fra Nationalbanken udmærker sig — hvis man kan bruge det udtryk — ved, at der bogstavelig talt ikke findes én talmæssig analyse af, hvordan de forskellige grupper af lån er fordelt. Skal man gøre et forsvarligt arbejde her, kan det ikke gøres uden den nødvendige statistik vedrørende fordelingen og uden en virkelig økonomisk oversigt over, hvordan det ser ud på realkreditmarkedet i øjeblikket. Men det håber jeg er noget, vi kan få indhentet i det kommende udvalg.

Som forholdene ligger, tror jeg, der er grund til først at slå fast, at der er sket et